

IN DE MIST

ZOUDEN WE? vroeg Egel.

Natuurlijk, zei Konijn.

Wat een mist, zei Egel.

Jaha, zei Konijn.

We zien niet veel, zei Egel.

Ach, zei Konijn.

Niets eigenlijk, vond Egel, we zien niets.

Dus?

Dus?

We trekken eropuit.

Is dit wel het juiste moment, Konijn? Om klaver te gaan plukken, moet je toch iets kunnen zien.

Je bent bang, wist Konijn.

Ja, zei Egel. Bang om te verdwalen.

Konijn keek hem spottend aan.
We gingen al zo vaak naar de klaverwei.
Volgens mij, zei Egel, loopt er nu niemand rond in het bos. Je zou wel gek zijn.
Dan hoef je zeker niet bang te zijn, wist Konijn.
Als er toch niemand rondloopt.

DAT WAS WAAR. Maar toch had Egel geen goed gevoel.

We kunnen wachten tot de mist optrekt. Een half uurtje? We hebben toch tijd?

Geen sprake van, zei Konijn. We kennen de weg als onze broekzak.

EGEL WIST NIET WAT DAT WAS, een broekzak. Maar Konijn wist dat blijkbaar wel en het stelde hem een klein beetje gerust.

Een kwartiertje wachten?

Egel, zei Konijn toen, verman je!

Dat was makkelijker gezegd dan gedaan. Egel was beginnen trillen als een blaadje in de wind.

Hij probeerde stil te staan maar het lukte hem niet. Praten durfde hij ook al niet meer, omdat zijn stem zo trilde. En Konijn hield duidelijk niet van bange egels! Ik moet me vermannen, trilde zijn stem in de mist.

KOM DAN, zei Konijn. Hij nam Egel bij de hand en ze zetten de ene poot voor de andere, dan nog een, dan nog een, tot er enkel wit rond hen was. Ze liepen in een dikke witte soep rond! Konijn stapte toch ook iets minder kordaat dan Egel van zijn vriend gewend was.

Konijn, vroeg hij, zijn we op het juiste pad?
Ongetwijfeld, zei Konijn, zo meteen komen we bij de treurwilg! Daar moeten we naar links.

Hum, zei Egel, eerder een beetje naar rechts toch. Eigenlijk helemaal naar rechts. We komen van de holle weg ...

Dat dacht ik niet, zei Konijn. De mist was intussen zo dicht geworden, dat Egel zelfs de snoet van zijn vriend niet meer zag. Beelde hij het zich in, of trilde de stem van Konijn ook een beetje?

Zo meteen bij de wilg, herhaalde Konijn. De treurwilg. Daar komen we zo.

Ja, zei Egel. Hij sprak heel stil.

Die kan niet ver meer zijn, zei Konijn nog eens. Die moet hier ergens zijn ... Wacht ...

Egel struikelde bijna. Er liggen takken op het pad, zei hij. Hij viel bijna voorover. Iemand heeft putten in het pad gegraven, zei hij.

De wilg, de wilg, de wilg, prevelde Konijn. Die moet nu toch echt vlakbij zijn.

Hij liet Egel los en tastte in het rond. Egel slaakte een kreet nu hij de vertrouwde poot van Konijn niet meer voelde.

Hier moet die toch echt ergens zijn, fluisterde Konijn. Dat kan niet anders. Hij zwaaide met zijn poten in het rond in de hoop de schors van de treurwilg te voelen. Hij schopte, rende naar daar, rende naar hier.

Waar is die ellendige treurwilg? snauwde hij.

Konijn, riep Egel, waar ben je?

Ook Egel tastte nu met zijn poten in de mist. Hij zocht Konijn die ergens in de verte antwoordde.

Hier ben ik, maar waar is die verdomde wilg?

Dat soort taal was Egel niet van zijn vriend gewend. Die *verdomde* wilg. Konijn gebruikte nooit lelijke woorden.

Waar ben je, Konijn? Waar ben je?

Egel? hoorde hij nu wel heel ver weg.

Konijn! riep Egel nu zo luid hij kon. Konijn! Vriend! Toen hoorde hij niets meer.

WAT BEN IK DOM, dacht Egel. Zo lok ik iedereen die kwaad in het schild voert naar me toe. O, wat moet ik doen zonder Konijn? Wellicht ligt die al in het malse klaverveldje.

Egel werd wanhopig. Hij durfde geen geluid meer te maken. Dan weer durfde hij geen poot te verzetten, dan weer durfde hij niet stil te blijven staan. Overal kon de vijand naar hem loeren. Soms ontsnapten hem kleine bange geluidjes, maar dan hield hij zich meteen weer stil. Overal loerde het onzichtbare. Overal was er gevaar.

DE MIST, begreep hij nu wel, was de ideale camouflage voor rovers en bandieten! Wanhopig snelde hij weg. Hij struikelde en viel, klom heuveltjes op en dwaalde door dalen. Hij liep en liep en liep. Tot hij niet meer kon.

Nog was de mist niet opgetrokken, nog zag hij niets. Hij ging wanhopig zitten omdat zijn poten te moe waren.

TOEN HOORDE HIJ EEN GELUID. Het was een tak die kraakte, dan hoorde hij nog iets.

Het leek wel alsof hij iemand hoorde ademen. Een vos, dacht Egel. Toen hoorde hij geruis in de lucht. Een uil, dacht Egel, o o o ze hebben het op mij gemunt.

Toen kwam iemand vlakbij. Egel rolde zich op tot een bolletje. Nu vooral niet bewegen, bedacht hij. Tot hij voelde dat iemand hem aanraakte. Wat een ramp.

Ze hebben me te pakken, begreep hij, en in gedachten nam hij afscheid van zijn vrienden. Hij snikte toen hij voelde hoe twee poten ineens zijn nek omklemden. Hij dacht aan zijn beste vriend.

Konijn, prevelde hij stilletjes, waar ben je gebleven?

HIER BEN IK, hoorde hij een vertrouwde stem.

Egel, ben jij het?

Konijn? vroeg Egel nu verbaasd. Hij kon het moeilijk geloven. Was dit echt zijn vriend Konijn?

Hoe was het mogelijk?

Hadden ze elkaar zomaar gevonden in die dichte mist?

Konijn, zei hij nu luider en hij sloeg zijn pootjes om hem heen. Ook Konijn pakte zijn vriend stevig vast, de stekels van Egel leken Konijn niet te deren.

Egel! slaakte nu ook Konijn een opgeluchte kreet. Egel! Egel! Egel! Hij kon ineens niet ophouden met de naam van Egel te herhalen.

ZO BLEVEN ZE STAAN tot de mist optrok. Maar daar merkten ze weinig van want Konijn en Egel hadden hun ogen dicht om elkaar beter te kunnen voelen.

Veel later pas keken ze verbaasd om zich heen. Ze stonden midden in een veldje van de heerlijkste klaver.

